

บทที่ ๔

การอภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลของการวิจัยเพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ในครอบครัวตามทัศนคติของเด็กกระทำผิดและเด็กไม่กระทำผิดกฎหมาย แบ่งเป็น ๓ ข้อดังนี้คือ ความรักที่บิดามารดาให้กับเด็ก บรรยายภาสีในครอบครัวและความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและเด็ก

๑. ในด้านความรักที่บิดามารดาให้กับเด็ก

๑.๑ เกี่ยวกับมารดา เด็กทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญดังนี้คือ เด็กกระทำผิดกฎหมายร้อยละ ๔๘ รู้สึกว่ามารดารักและสนใจตนเท่ากับพี่น้อง แต่เด็กไม่กระทำผิดร้อยละ ๓๖ รู้สึกเช่นนั้น เด็กทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันที่ระดับ .๐๕

เด็กกระทำผิดร้อยละ ๔๖ กล่าวว่ามารดาไม่เคยถามความเห็นของเขาเลย ส่วนเด็กไม่กระทำผิดจะกล่าวเช่นนี้ร้อยละ ๒๖ และทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ นอกจากนั้นเด็กกระทำผิดร้อยละ ๔๖ กล่าวว่าแม่เขาจะมีเหตุผลที่มารดาก็ไม่เคยรับฟังความเห็นของเขา แต่เด็กไม่กระทำผิดจะกล่าวเช่นนี้ร้อยละ ๒๖ เด็กทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า เด็กกระทำผิดส่วนมากรู้สึกว่าการให้ความรัก ความสนใจตนไม่เท่าเทียมกับพี่น้องคือ ใหม่มากหรือน้อยเกินไป ผลการวิจัยนี้ตรงกับสรุปผลจากการวิจัยที่ Quay^๑ กล่าวว่าลักษณะความรักของมารดาที่มีต่อเด็กจะเป็นองค์ประกอบที่มีนัยสำคัญประการแรกที่มีผลต่อพฤติกรรมของเด็กที่กระทำผิดกฎหมาย นั่นคือลักษณะความรักที่

^๑Quay, *op.cit.*, p. 80.

มารดาให้กับเด็กจะมีผลต่อบุคลิกภาพของเด็กต่อไปในอนาคต การที่มารดาของเด็กทั้งสองกลุ่มให้ความรักเด็กในลักษณะที่แตกต่างกันอาจทำให้เด็กมีพฤติกรรมที่แตกต่างกันไปด้วย มารดาจะสนองให้ความรัก ความสนใจบุตรทุกคนโดยเสมอภาคกัน การที่มารดา รักบุตรมากเกินไปหรือน้อยเกินไปอาจจะทำให้เด็กบางคนกลายเป็นเด็กมีปัญหากลุ่ม Glueck และคณะ^๒ พบว่ามารดาของเด็กกระทำผิดจำนวนมากกว่ามารดาเด็กที่ไม่กระทำผิดรักเด็กมากเกินไปหรือน้อยเกินไป ลักษณะความรักเช่นนี้อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กมีการปรับตัวที่ไม่ดีและนำไปสู่การกระทำที่ผิดกฎหมายได้ การรักเด็กมากเกินไปอาจทำให้เด็กเป็นคนเอาแต่ใจและขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เมื่อประสบปัญหาที่ไม่กล้าตัดสินใจ ส่วนการที่มารดา รักและสนใจเด็กน้อยกว่าตนเอง อาจทำให้เกิดความอิจฉาริษยา กลายเป็นเด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์ มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อครอบครัวและสังคม มีการปรับตัวที่ผิดปกติ เช่นแสดงพฤติกรรมต่อต้านอย่างรุนแรงจนกระทั่งถึงขั้นกระทำผิดกฎหมายได้ แต่ทั้งนี้ไม่หมายความว่า การที่มารดาให้ความรักความสนใจเด็กไม่เท่ากับตนเองจะเป็นองค์ประกอบประการเดียวที่ทำให้เด็กไปทำผิดกฎหมายอาจมีองค์ประกอบอื่น ๆ อีก เป็นต้นว่าการยอมรับคือแม่ในกรณีที่เด็กรู้สึกวามารดาไม่ให้ความรักและความสนใจคนเท่ากับตนเอง แต่มารดายอมรับคนในสภาพที่เป็นอยู่และยอมรับฟังความคิดเห็นของเด็กก็อาจไม่มีปัญหาทางอารมณ์ แต่ถ้ามารดาไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของเด็ก โอกาสที่เด็กจะเกิดความคับข้องใจ และหาทางออกด้วยการกระทำผิดความผิดจะมีมากขึ้น เพราะเด็กวัยรุ่นต้องการการยอมรับฟังความคิดเห็นจากผู้ใหญ่ การที่มารดาไม่ยอมรับอาจจะทำให้เด็กรู้สึกไม่ปลอดภัย มีอารมณ์เครียดและไปหาการยอมรับในหมู่เพื่อนแทน ซึ่งอาจทำให้เด็กถูกชักจูงไปในทางที่ผิดได้ง่าย ผลจากการวิจัยนี้ได้แสดงว่าเด็กกระทำผิดจำนวนมากกว่าเด็กที่ไม่กระทำผิดได้รับการยอมรับจากมารดาอย่างมาก นอกจากนี้มารดาที่ยังรักเด็ก สนใจเด็กไม่เท่ากับพี่น้องอีกด้วย จึงอาจจะเป็นไปได้ว่าองค์ประกอบเหล่านี้ อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กไปกระทำผิดกฎหมายขึ้น

^๒ Sheldon and Eleanor Glueck, Unraveling Juvenile Delinquency, p. 126.

๑.๒ เกี่ยวกับความรู้สึกของเด็กต่อความรักของบิดานั้น เด็กกระทำผิดกฎหมายแตกต่างจากเด็กที่ไม่กระทำผิดอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ คือ เด็กกระทำผิดจำนวนร้อยละ ๒๔ และเด็กที่ไม่กระทำผิดร้อยละ ๑๒ รู้สึกว่าบิดาสนใจเขาน้อยกว่าตนเอง นอกจากนี้เด็กกระทำผิดกฎหมายจำนวนมากกว่าเด็กที่ไม่กระทำผิด รู้สึกว่าบิดาไม่รักคนเลยและยังเกลียดคนอื่นอีกด้วย สำหรับความแตกต่างข้อหลังนี้ไม่มีนัยสำคัญ ส่วนในเรื่องการยอมรับความคิดเห็นของเด็กของบิดาและความเข้าใจระหว่างบิดากับเด็กนั้นปรากฏว่าทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญกล่าวคือ บิดาเด็กทั้งสองกลุ่มรับฟังความคิดเห็นเด็กน้อย เมื่อบิดาจะทำอะไรมักจะไม่ค่อยถามความคิดเห็นของเด็ก แม้ความคิดเห็นของเด็กจะมีเหตุผลบิดาก็ไม่ค่อยยอมรับ เพราะถือว่าเป็นความคิดเห็นของผู้ยังเป็นเด็กอยู่ ดังนั้นแม้บางครั้งเด็กจะมีโอกาสแสดงความความคิดเห็นนั้นกับบิดา เขาก็ไม่ได้แสดงความความคิดเห็นนั้นเอง

การยอมรับฟังเด็กมีความสำคัญต่อพฤติกรรมของเด็ก การที่บิดาไม่ยอมรับฟังอาจทำให้เด็กเกิดปัญหาทางอารมณ์ และไม่สามารถจะปรับตัวให้เข้ากับบิดาได้ ถ้าความรักที่มารดาให้กับเด็กน้อยอยู่แล้ว และยังได้รับความรักจากบิดาน้อยเช่นเดียวกันอีก อาจยิ่งทำให้เด็กเกิดไม่คอย และรู้สึกว่าตนไม่เป็นที่ต้องการของครอบครัวซึ่งทำให้เด็กที่ตกอยู่ในสภาพเช่นนี้แตกต่างจากเด็กที่ไม่กระทำผิดมากขึ้น เด็กบางคนอาจมีพฤติกรรมทดแทนโดยไปแสวงหาความพอใจภายนอก เพื่อสนองความต้องการของตน เป็นต้นว่า อาจไปคบเพื่อนที่พากันรักจนไปในทางที่ไม่ดีงาม จนในที่สุดก็ตกกระทำผิดกฎหมายขึ้นดัง Mc Cord และบุรุษงาน^๑ กล่าวว่า ความรักที่บิดาให้กับเด็กจะมีผลต่อพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย ถ้ามารดาหอคั่งเด็กแล้ว บิดายังหอคั่งด้วย เด็กอาจจะกลายเป็นเด็กกระทำผิดกฎหมายไปเลยยิ่งขึ้น

เมื่อเปรียบเทียบทัศนะของเด็กที่มีต่อความรักของบิดาที่ให้กับตนแล้ว ปรากฏว่าเด็กทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ กล่าวคือ เด็กที่ไม่กระทำผิดจำนวน

^๑W. Mc Cord, Joan Mc Cord, and I.R. Zola, Origins of Crime,

กระทำผิดจะมีความคิดซัดแย้งกันน้อยกว่ามีความรักเด็กที่กระทำผิด จะเห็นได้จากจำนวน
 ร้อยละ ๔๖ ของเด็กที่ไม่กระทำผิดกล่าวว่ามีคามารคามมีความคิดซัดแย้งกันนาน ๆ ครั้ง
 แต่เด็กกระทำผิดจะกล่าวเช่นนี้เพียงร้อยละ ๒๖ เท่านั้น ซึ่งเด็กทั้งสองกลุ่มแตกต่างกัน
 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ นอกจากนี้มีความรักเด็กกระทำผิดจะทะเลาะวิวาทกันบ่อย
 กว่ามีความรักเด็กไม่กระทำผิด การทะเลาะวิวาทระหว่างมีความรักเด็กกระทำผิดเป็น
 ไปอย่างรุนแรงจนถึงกับใช้กำลังทุบตีกัน แหม่มีความรักเด็กไม่กระทำผิดมักใช้การโต้เถียง
 เป็นส่วนใหญ่ เด็กทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ .๐๕ และ .๐๐๑ การทะเลาะ
 วิวาทระหว่างมีความรักอาจยอมทำให้เด็กเกิดปัญหาทางอารมณ์อาจเป็นไปได้ว่า เด็กกระทำ
 ผิดโดยทั่วไปนั้นเป็นเด็กที่มีอารมณ์รุนแรงกว่าเด็กธรรมดาและมีอารมณ์ไม่มั่นคงอยู่แล้ว ดังนั้น
 เมื่อมีความรักทะเลาะวิวาทกันเด็กกระทำผิดจึงใช้วิธีการแก้ปัญหาเฉพาะกรณีนั้นแตกต่าง
 จากเด็กธรรมดา คือเด็กกระทำผิดจำนวนมากกว่าเด็กที่ไม่กระทำผิดจะออกจากบ้านหรืออยาก
 จะออกจากบ้านไปแต่ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนเด็กที่ไม่กระทำผิดส่วนมากจะ
 รู้สึกเสียใจไม่สบายใจเท่านั้น ซึ่งเด็กกระทำผิดจะรู้สึกเจ็บนั้นน้อย เด็กทั้งสองกลุ่มแตกต่าง
 กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๐๑ การที่เด็กทั้งสองกลุ่มรู้สึกแตกต่างกันเช่นนี้อาจจะเป็น
 เพราะวิธีการและจำนวนครั้งของการทะเลาะวิวาทระหว่างมีความรักของคนแตกต่างกัน
 ก็คือ อย่างไรก็ตามการทะเลาะวิวาทอย่างรุนแรงน่าจะมีผลกระทบที่ค่อนข้างรุนแรงเด็ก
 กล่าวคืออาจทำให้เด็กมีความกระวนกระวายใจ มีอารมณ์เครียดซึ่งอาจเป็นผลให้เด็กกลายเป็น
 เป็นเด็กก้าวร้าวและชอบทะเลาะวิวาทไปเรื่อย หรืออาจทำให้เด็กสนิทสนมกับบิดาหรือมารดา
 ไม่เท่ากัน นอกจากนั้นเมื่อเด็กประสบกับสภาพการณ์น้อย ๆ เขาเด็กจะรู้สึกว่ายานไม่
 อยู่สำหรับตน อาจทำให้เด็กเมื่อนานและอยากหนีออกจากสภาพการณ์นั้น หรืออาจไปหา
 ความพอใจข้างนอกเป็นการหลบหนีและอาจถูกชักจูงไปในทางผิดจนถึงขั้นไปทำผิดกฎหมายได้
 ผลการวิจัยนี้คล้ายคลึงกับผลการวิจัยของ Bennett^๕ ที่สรุปว่า ลักษณะบรรยากาศในครอบ
 ครัวของเด็กกระทำผิดจะมีความตึงเครียด บิดามารดาไม่รักใคร่ปรองดองกันทะเลาะวิวาทกัน
 อยู่เนื่อง ๆ และบางกรณีชีวิตการครองเรือนของบิดามารดาไม่ราบรื่น

^๕Bennett, op.cit., p. 168.

๒.๒ ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง เด็กที่กระทำผิดกฎหมายจะสนิทสนมกับพี่น้องกว่าเด็กที่ไม่กระทำผิด จากตารางที่ ๕ เราจะเห็นได้ว่าเด็กกระทำผิดจำนวนร้อยละ ๒๖ ไม่มีความสนิทสนมกับพี่เลย ส่วนเด็กที่ไม่กระทำผิดจะเป็นเช่นนี้เพียงร้อยละ ๔ เท่านั้น และความแตกต่างของเด็กทั้งสองกลุ่มนี้มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ นอกจากนี้เด็กกระทำผิดส่วนมากจะทะเลาะกับพี่น้องกว่าเด็กที่ไม่กระทำผิดแม้จะไม่มี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ สำหรับวิธีการทะเลาะวิวาท เด็กกระทำผิดจะทะเลาะรุนแรงกว่าเด็กที่ไม่กระทำผิด กล่าวคือเด็กกระทำผิดส่วนมากจำนวนร้อยละ ๔๐ และเด็กที่ไม่กระทำผิดเพียงร้อยละ ๑๓ จะทะเลาะกับพี่อย่างรุนแรงถึงกับใช้กำลังต่อกัน ร้อยละ ๑๕ ของเด็กกระทำผิด และร้อยละ ๒๓ ของเด็กที่ไม่กระทำผิดใช้การโต้เถียงกันซึ่งทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ และ .๐๐๑ ฉะนั้นอาจเป็นไปได้ว่าวิธีการทะเลาะวิวาทระหว่างเด็กกับพี่คงกล่าวอาจทำให้เด็กกระทำผิดขาดความสัมพันธ์อันดีกับพี่ได้ Bennett^b กล่าวว่าการที่เด็กทะเลาะวิวาทกับน้องครั้งจะทำให้เด็กขาดความสัมพันธ์อันดีกับพี่ และปรับตัวเข้ากับพี่ไม่ได้

เกี่ยวกับความสัมพันธ์กับน้อง ผลปรากฏว่าเด็กที่กระทำผิดและไม่กระทำผิดจะมี ความสัมพันธ์อันดีกับน้อง ผลการวิจัยนี้แตกต่างจากผลการวิจัยของ Andry^c ที่แสดงว่า พี่น้องของเด็กกระทำผิดมักไม่รักใคร่กลมเกลียวกัน มีการทะเลาะวิวาทกับพี่น้องบ่อย ๆ ความแตกต่างดังกล่าวอาจจะเป็นเพราะความหมายของคำ การวิจัยในต่างประเทศไม่ได้แยกออกมาว่าเป็นพี่หรือน้อง แต่การวิจัยนี้ละเอียดกว่า กล่าวคือแยกถามความสัมพันธ์กับพี่และน้องออกเป็นคนละหัวข้อกัน ดังนั้นผลการวิจัยนี้จึงปรากฏว่า เด็กขาดความสัมพันธ์อันดีกับพี่แต่จะมีความสัมพันธ์อันดีกับน้อง

อีกประการหนึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่าความแตกต่างนี้อาจเนื่องมาจากลักษณะของวัฒนธรรม เด็กไทยส่วนมากต้องช่วยมารดาเลี้ยงน้องซึ่งบังเอิญอยู่ อายุของเด็กและ

^bBennett, *op.cit.*, p. 168.

^cAndry, *op.cit.*, p. 62.

น้องแตกต่างกันมาก ดังนั้นเด็กจึงสนิทสนมกับน้องและไม่คอยทะเลาะวิวาทกับน้อง

นอกจากนี้อาจเป็นเพราะว่า แนวความคิดของชาวอเมริกันและคนไทยแตกต่างกันในเรื่องการอบรมสั่งสอนเด็ก กล่าวคือครอบครัวอเมริกันให้สิทธิแก่พี่น้องเท่าเทียมกัน บิดามารดาไม่ยอมให้พี่มีโอกาสรังแกหรือข่มน้อง แต่ครอบครัวไทยจะให้สิทธิแก่พี่มากกว่า พี่ใช้อำนาจกับน้องได้ ดังนั้นในฐานะที่เด็กทั้งสองกลุ่มเป็นน้อง เด็กอาจถูกพี่รังแกโดยที่เด็กไม่สามารถจะโต้ตอบเพราะที่โตกว่า จึงอาจทำให้เด็กไม่ชอบพี่ แต่กับน้องเด็กเหล่านี้มีฐานะเป็นที่ เด็กมีอำนาจเหนือน้อง มีโอกาสก้าวร้าวของใคร เด็กจึงชอบน้องมากกว่า จึงทำให้เด็กทั้งสองกลุ่มมีความสัมพันธ์อันดีกับน้องมากกว่า^๖

๒.๓ เกี่ยวกับกฎและระเบียบวินัยในบ้าน ผลของการวิจัยนี้แสดงว่ามีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดระหว่างเด็กกระทำผิดและเด็กที่ไม่กระทำผิด เด็กกระทำผิดร้อยละ ๔๘ กล่าวว่า บิดามารดาไม่เข้มงวดกับกฎเกณฑ์ตั้งไว้เลย แต่ไม่มีเด็กที่ไม่กระทำผิดคนใดกล่าวเช่นนี้ ข้อที่น่าสังเกตคือเด็กกระทำผิดจำนวนร้อยละ ๔๒ และ เด็กไม่กระทำผิดร้อยละ ๕๒ กล่าวว่า บิดามารดาเข้มงวดมากและค่อนข้างมาก และเด็กทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน คำตอบดังกล่าวทำให้ผลการวิจัยนี้แตกต่างจากผลการวิจัยของ Burt และ Glueck กับคณะ^๗ ที่แสดงว่า บิดามารดาเด็กกระทำผิดจำนวนมากจะรักษาระเบียบวินัยเข้มงวดมากหรือไม่เข้มงวดเลย ส่วนบิดามารดาของเด็กไม่กระทำผิดจะเป็นเช่นนี้น้อยกว่า การที่เป็นเช่นนี้อาจจะเนื่องมาจากวิธีการอบรมเลี้ยงดูของเด็กของ

^๖Burt, op.cit., p. 83.

Glueck et al., op.cit., p. 131.

ไทยและชาวตะวันตกแตกต่างกัน โดยมารดาในครอบครัวระดับฐานะเศรษฐกิจและสังคม
 ชั้นกลางระดับต่ำและชั้นต่ำยังใช้วิธีการอบรมเลี้ยงดูเด็กเหมือนกับที่ตนได้รับการอบรมจาก
 มารดามา กล่าวคือคอนขวาง เขมงวดและควบคุมความประพฤติเด็กให้อยู่ในระเบียบวินัย
 อย่างใกล้ชิด ดังนั้นเด็กกระทำผิดและไม่กระทำผิดส่วนมากจึงมีมารดาที่เขมงวดกวดขัน
 หักใจ

สำหรับความรู้สึกของเด็กที่กวดขันทั้งไว้นั้น ผลจากตารางที่ ๘ แสดงว่าเด็กที่
 ไม่กระทำผิดส่วนมากจำนวนร้อยละ ๕๖ รู้สึกว่ากวดขันที่มารดาตั้งไว้นั้นเหมาะสมแล้ว
 แต่เด็กกระทำผิดจะรู้สึกเช่นนี้เพียงจำนวนร้อยละ ๑๖ และเด็กทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่าง
 มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ นอกจากนี้ยังวิจัยพบว่าเด็กกระทำผิดจำนวนร้อยละ ๒๖ ถูกบีบคั้นมารดา
 ลงโทษมอญที่สุดและไม่มีการตีไม่กระทำผิดคนใดกล่าวเช่นนี้ วิธีการลงโทษเด็กของบิดา
 มารดาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ กล่าวคือบิดามารดาเด็กกระทำผิดชอบใช้
 วิธีลงโทษทางกายและจากการสัมภาษณ์จะลงโทษเด็กอย่างรุนแรงเช่นฆนทรานเด็ก เขียนที่
 เด็กจนสลบ ทบหน้าเด็ก ส่วนบิดามารดาเด็กที่ไม่กระทำผิดจะไม่ทำเช่นนี้ ดังผลการวิจัย
 ปรากฏว่า เด็กกระทำผิดร้อยละ ๕๖ และเด็กไม่กระทำผิดร้อยละ ๑๔ กล่าวว่า ถ้าทำสิ่ง
 ที่บิดามารดาห้ามไว้จะถูกลงโทษทางกาย และถ้าทำสิ่งที่มารดาห้ามไว้จะถูกลงโทษเช่นเดี๋ยวนั้น
 เป็นเด็กกระทำผิดร้อยละ ๒๕ และเด็กไม่กระทำผิดร้อยละ ๔๐ เด็กทั้งสองกลุ่มแตกต่างกัน
 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ หรือเมื่อซักใจมิดา บิดาเด็กกระทำผิดคนใดการควบคุม
 ส่วนมารดาให้การเขียนที่เด็ก ซึ่งแตกต่างจากเด็กไม่กระทำผิดอย่างมีนัยสำคัญระดับ .๐๑
 และ .๐๕ ในแง่เวลาที่เด็กทำความดี บิดาของเด็กที่ไม่กระทำผิดให้รางวัลเด็กมากกว่าและไม่
 มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องจำนวนครั้งที่มารดาให้รางวัลเด็ก แต่มารดาเด็กทั้ง
 สองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ คือมารดาเด็กที่ไม่กระทำผิดส่วนมากให้
 รางวัลเด็กโดยใช้คำชมเชย ส่วนมารดาเด็กที่กระทำผิดให้รางวัลเป็นเงิน ผลการวิจัยนี้
 คล้ายคลึงกับผลการวิจัยของ Glueck และคณะ^๔ ที่แสดงว่าบิดามารดาเด็กกระทำผิดส่วน
 มากให้การลงโทษทางกายและลงโทษเด็กอย่างรุนแรง ส่วนบิดามารดาเด็กที่ไม่กระทำผิดจะ

^๔Glueck, et al. *op.cit.*, p. 132.

องโทษเด็กควรวาจา และฝึกระเบียบวินัยโดยใช้คำชมเชยมากกว่า อาจจะเป็นได้ว่า
 วิธีการฝึกระเบียบวินัยของบิดามารดาที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเด็ก เพราะตามหลักจิตวิทยา^{๑๐}
 ถือว่า การลงโทษเด็กทางกายอย่างรุนแรงนั้นเป็นการฝึกระเบียบวินัยที่ไม่ถูกต้อง และ
 เป็นการขัดต่อหลักพัฒนาการของมนุษย์ซึ่งจะมีผลต่อคุณภาพของเด็กหลายประการ
 กล่าวคือ อาจทำให้เด็กเป็นคนเจ้าทุกข์ ปรับตัวเข้ากับสังคมไม่ได้ อาจกลายเป็นเด็ก
 กระทบใจไป หรืออาจจะเป็นผลให้เด็กคือคิ่ง และก้าวร้าวมากขึ้น เมื่อเด็กออกไปนอก
 บ้านอาจจะไปก้าวร้าวคนอื่น ส่วนเด็กที่ไม่กระทำผิดนั้นถูกลงโทษควรวาจามากกว่า
 ได้รับรางวัลและได้รับการชมเชยเมื่อคนหัวความดีมากกว่าเด็กจึงรู้สึกอบอุ่น รู้สึกว่า
 ระเบียบวินัยเป็นของดี เห็นว่าการลงโทษของบิดามารดาเหมาะสมแล้ว เป็นการ
 รักษาระเบียบวินัยเพื่อช่วยไม่ให้เขาไม่ไปประพฤติชั่วอีก นอกจากนั้นการให้รางวัล
 ของมารดาทำให้เด็กมีแรงจูงใจที่จะทำความดี ดังนั้นเด็กกลุ่มนี้จึงไม่มีปัญหาในการปรับ
 ตัว

๓. ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและเด็กผลของการวิจัยนี้ปรากฏว่า
 เด็กกระทำผิดจะมีความสัมพันธ์กับบิดามารดาน้อยกว่าเด็กที่ไม่กระทำผิด เด็กกระทำผิด
 มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมของครอบครัว และใช้เวลาพักผ่อน
 กับบิดามารดาน้อยกว่าเด็กที่ไม่กระทำผิด จะเห็นได้จากค่าของของ เด็กกระทำผิดจำนวน
 ร้อยละ ๕๒ กล่าวคือเมื่อครอบครัวจะทำอะไร สมาชิกไม่เคยร่วมกันวางแผนงานหรือ
 ปรึกษากันเลย แต่เด็กไม่กระทำผิดจะกล่าวเช่นนี้เพียงร้อยละ ๓๒ และในวันหยุด
 เด็กกระทำผิดจำนวนร้อยละ ๒ จะใช้เวลาพักผ่อนกับบิดามารดาบางครั้งและร้อยละ ๔๖
 ไม่เคยใช้เวลาพักผ่อนกับบิดามารดาเลย แตกต่างจากเด็กไม่กระทำผิดซึ่งใช้เวลาพักผ่อน
 กับบิดามารดามากกว่ากล่าวคือ ร้อยละ ๒๔ ของเด็กที่ไม่กระทำผิดจะใช้เวลาพักผ่อนกับ
 บิดามารดาบางครั้ง เพียงร้อยละ ๑๖ เท่านั้น ที่กล่าวว่าไม่เคยพักผ่อนกับบิดามารดาเลย
 เด็กทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ .๐๕ .๐๑

การที่เด็กไม่มีโอกาสแสดงความคิดเห็น เช่นนี้เป็นการขัดต่อหลักจิตวิทยาพัฒนาการ^{๑๑} เพราะเด็กเหล่านี้กำลังอยู่ในระยะวัยรุ่น มีอารมณ์รุนแรงคือแสดงความรู้สึกที่เบียดเบียน ความชอบและไม่ชอบรุนแรงมาก เด็กมักไม่ยอมใครรงาย ๆ การที่มีคามารคาไม่เปิดโอกาสให้เด็กวัยนี้แสดงความคิดเห็นอาจทำให้เด็กเกิดอารมณ์เครียด และอาจหาทางระบายอารมณ์ด้วยการใช้วิธีการที่รุนแรง นิสัยที่เด็กที่ไม่กระทำผิดซึ่งมีความมารคาและเด็กเองมีโอกาสร่วมเวลาอยู่ร่วมกันปรึกษาหารือเกี่ยวกับกิจกรรมในครอบครัวมากกว่า ทำให้เด็กรู้สึกอบอุ่นใจ และทำให้สมาชิกในครอบครัวมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน รู้สึกของถาวรซึ่งกันและกัน รู้สึกว่าบ้านเป็นสถานที่ให้ความสุขแก่ตนและไม่คิดไปหาความสนุกสนานนอกบ้าน นอกจากนั้นผลจากการวิจัยปรากฏว่าเด็กกระทำผิดจะมีความสัมพันธ์ลบกับมารคา น้อยกว่าเด็กที่ไม่กระทำผิด จะเห็นได้จากค่าคอบของเด็กกระทำผิดจำนวนร้อยละ ๗๒ กล่าววาคนมีเวลาพูดคุยกับมารคา น้อยแต่เด็กที่ไม่กระทำผิดจะกล่าวเช่นนั้นเพียงร้อยละ ๔ เท่านั้น และเด็กทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๐๑ เกี่ยวกับคำถามที่ว่า ต้องการจะมีเวลาพูดคุยกับมารคา มากกว่านี้หรือไม่ เด็กกระทำผิดส่วนมากต้องการเวลาพูดคุยกับมารคา มากกว่านี้ ส่วนเด็กที่ไม่กระทำผิดส่วนมากรู้สึกวาคนมีเวลาพูดคุยกับมารคาเพียงพอแล้ว

ข้อที่น่าสังเกตคือ มีเด็กกระทำผิดร้อยละ ๑๐ กล่าววาคนต้องการจะคุยกับมารคา ใทนน้อยกว่านี้ จากค่าคอบนี้ชี้ให้เห็นวาจะมีอะไรบางอย่างมา เป็นอุปสรรคในการสนทนา ระหว่างมารคาและเด็ก เป็นคนวา มารคาและเด็กไม่มีความเข้าใจกันเพียงพอเมื่อเวลา ที่พูดคุยกันต่างก็ใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล ดังนั้นจึงอาจขัดแย้งกันขึ้น หรืออาจจะเป็นไป ได้ วามารคาคุยกับเด็กแต่เรื่องของมารคา แต่ไม่เคยคุยเกี่ยวกับเรื่องของเด็กเลย เหตุผล อื่นก็คือ ตามสภาพสังคมของเมืองไทย มารคามักปรับหนักกับบุตร เช่น ปรับทุกข์เรื่องธุรกิจ เรื่องของบิดาอันล้วนแต่เป็นเรื่องทำให้เด็กเกิดความไม่สบายใจ เหตุเหล่านี้จึงอาจทำให้ เด็กไม่ต้องการมารคา

สำหรับบิดานั้นเด็กทั้งที่กระทำผิดและไม่กระทำผิดสนิทสนมกว่ามารดา แต่เด็ก
กระทำผิดจะมีความสัมพันธ์กับบิดาน้อยกว่าเด็กที่ไม่กระทำผิด เด็กกระทำผิดจำนวนร้อยละ
๗๐ กล่าวว่าคุณมีเวลาพูดคุยกับบิดาน้อยหรือไม่มีเวลาพูดคุยกันเลย ส่วนเด็กที่ไม่กระทำผิด
จะกล่าวเช่นเดียวกันมีจำนวนร้อยละ ๖๔ อย่างไรก็ตามเด็กทั้งที่กระทำผิดและไม่กระทำผิด
ส่วนมากต่างต้องการจะมีเวลาพูดคุยกับบิดามากกว่านี้ ผลที่ได้สืบสอดคล้องกับผลการวิจัย
ของ Andry^{๖๒} ที่ว่าเด็กกระทำผิดกฎหมายส่วนมากมักจะประสบปัญหาในความสัมพันธ์
กับบิดา คือบิดาของเด็กกระทำผิดไม่มีเวลาสนทนา เอามาใจใส่เด็กและทำกิจกรรมร่วมกัน
และเด็กกระทำผิดกฎหมายส่วนมากอยากจะมีเวลาพูดคุยกับบิดาเพิ่มขึ้น

เกี่ยวกับสิทธิที่บิดามารดาให้แก่เด็ก ผลการวิจัยปรากฏว่า บิดามารดาเด็กกระทำ
ผิดจะให้สิทธิเด็กน้อยกว่าบิดามารดาของเด็กที่ไม่กระทำผิด เด็กไม่กระทำผิดร้อยละ
๖๒ รู้สึกว่าสิทธิที่ตนได้รับจากบิดานั้นเหมาะสมแล้ว แต่เด็กกระทำผิดจะรู้สึกเช่นเดียวกัน
นี้น้อยกว่า มีจำนวนร้อยละ ๓๔ และเด็กทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ
.๐๕ ฉะนั้นจึงอาจเป็นไปได้ว่าการที่บิดามารดาให้สิทธิเด็กน้อยเกินไปทำให้เด็กขาด
ประสบการณ์ในการตัดสินใจ และอาจถูกชักจูงไปในทางที่ผิดได้ง่าย

เราจะเห็นว่า ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและเด็กมีความสำคัญมาก การ
ที่เด็กจะมีพฤติกรรมเป็นที่พึงปรารถนาของสังคมหรือปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ก็จำ
เป็นต้องมีความสัมพันธ์อันดีทั้งกับบิดา และมารดา การขาดความสัมพันธ์อันดีมีส่วน
สัมพันธ์กับปัญหาทางอารมณ์ของเด็ก ทำให้เกิดความคับข้องใจและแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึง
ปรารถนาของสังคม ดังนั้นบทบาทของบิดาจึงมีความสำคัญกับพฤติกรรมเด็กเช่นเดียวกับ
มารดา ดัง Andry^{๖๓} เน้นไว้ว่า การที่เด็กมีพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายเป็นเพราะขาด

^{๖๒}Andry, *op.cit.*, p. 58.

^{๖๓}Andry, *op.cit.*, p. 58.

ความสัมพันธ์กับบิดา การที่บิดาไม่ยอมรับและห่างเหินเด็กทำให้เด็กไม่ยกย่องนับถือ
บิดาหรืออยากเลียนแบบบิดาแต่ไปเลียนแบบคนอื่นแทน